

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **D. J.**, narozené, bytem, zastoupené Mgr. Markétou Pánkovou, advokátkou, se sídlem AK Dolní nám. 173/15, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.10.2013, č.j. KUZL 59019/2013, sp.zn. KUSP/59019/2013/PŽÚ/Do,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 4. 10. 2013, č. j. KUZL 59019/2013, sp. zn. KUSP/59019/2013/PŽÚ/Do **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 19.048 Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Markéty Pánkové, advokátky se sídlem AK Dolní nám. 173/15, Olomouc.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že rozhodnutím Městského úřadu Uherský Brod ze dne 14.5.2013, č.j. Sp.zn. PŘ 540/12 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání

přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, kterým se měla dopustit úmyslným způsobem škody na cizím majetku podvodem. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, jak dokazuje rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, č.j. KUSP/39105/2013/PŽÚ/Do, které tento přestupek překvalifikoval na § 50 odst. 1 písm. b) a vrátil věc správního orgánu k novému projednání. V novém rozhodnutí vydaném Městským úřadem Uh. Brod, č.j. Sp.zn. PŘ 540/12 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona. Proti tomuto rozhodnutí opět podala odvolání, které Krajský úřad Zlínského kraje zamítl a rozhodnutí MěÚ Uh. Brod potvrdil.

Žalobkyně napadá žalobou uvedené rozhodnutí v celém rozsahu, a to pro vady řízení, neboť skutkový závěr, který správní orgán učinil, je v rozporu s obsahem spisu. Podle rozhodnutí městského úřadu žalobkyně spáchala přestupek proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, kterého se dopustila úmyslným přisvojením si cizí věci jinak bez přivolení oprávněné osoby, když dne 24.10.2012 v době kolem 15.00 hod. v Uh. Brodě v prostorách Domu dětí a mládeže (dále jen „DDM“) P. H. v domnění, že nalezená bankovka 2.000 Kč patří žalobkyni, ji tuto bankovku předala a žalobkyně, ač dodatečně zjistila, že bankovka není její, si tuto bankovku ponechala.

Rozhodnutí krajského úřadu považuje za nesprávné a uznání žalobkyně vinnou považuje jako křivdu a selhání soudního systému. Žalobkyně byla uznána vinnou bez jakýchkoliv důkazů. Dokazování, které tomuto požadavku nevyhoví, je v rozporu s právem na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny.

Rozhodnutí považuje za nesprávné z těchto důkazů. Z provedených důkazů nelze učinit závěr, že je pachatelem přestupku, neboť nebyly provedeny mimo rozumnou pochybnost. Provedenými důkazy nebylo prokázáno jednoznačně a s nejvyšším možným stupněm jistoty, že to byla žalobkyně, kdo se dopustil přestupku.

Domnívá se, že nebylo dostatečně prokázáno, že se bankovka dostala do jejího držení, jakož i to, že ji jí paní H. předala. Dále poukazovala nato, že na její výpověď nebyl brán žádný zřetel, a že ve výpovědích svědků je sousta zásadních rozporů, které vylučují pravdivost její výpovědi. Svědkyně J. vypověděla, že běžela nahoru do zrcadlového sálu si ověřit předání bankovky, kde jí paní H. potvrdila, že převzala bankovku od děvčat. Následně při další výpovědi vypověděla, že při šetření na DDM pomáhala paní K. se dotazovat na bankovku a také, že do hloučku zavolala děvčata, která bankovku našla. Logicky by paní J. zavolala do hloučku, ve kterém se celá situace ze ztracenou bankovkou řešila, paní H., u které si předání peněz potvrdila a ne děvčata a také by nepomáhala se dotazovat na bankovku, když tedy by věděla, že tuto bankovku měla v držení paní H. Ani řediteli (svědek Ř.) nesdělila v hloučku, že běžela do zrcadlového sálu, a že mluvila s paní H. Svědek R. vypovídal, že šel po chodbě, uviděl nějaká děvčata předat peníze nějaké dospělé osobě. Vzhledem ke skutečnosti, že děvčata vypověděla, že bankovku předala paní v zrcadlovém sále, tudíž pan R. nemohl vidět, jak jsou peníze předány na chodbě. Dále také pan R. s určitostí vypověděl, že neposlal paní H. na toaletu s tím, že by ty peníze měly patřit paní, která na toaletu šla. Paní H. v původní výpovědi tvrdila, že bankovku našla ona sama ležet na zemi, až později uvedla, že ji byla předána děvčaty, která bankovku našla. Dále je u ní rozpor v tom, že tvrdila, že na WC ji poslal svědek R. s tím, že by tyto peníze mohly patřit paní, která na toaletu šla, toto ovšem

pan R. nepotvrdil, jak uvedla žalobkyně již výše. Není tedy jasné, co vedlo k tomu, aby šla paní H. na toaletu. Dále je tu rozpor v tom, že vypovídala, že na toaletě byla nějaká paní s dítětem, vzhledem k tomu, že M. vyučuje a zná, musela by jej poznat, stejně tak by musela poznat žalobkyni, vzhledem k tomu, že chvíli předtím jí M. předávala po hodině gymnastiky. Má za to, že paní H. nevypovídá pravdu v důsledku snahy zbavit se odpovědnosti za své chování. Nikde také paní H. dostatečně neprokázala, jak žalobkyni bankovku předala. Domnívá se, že by bylo vhodnější, kdyby paní H. dokázala, jak jí bankovku předala a nikoliv, aby žalobkyně dokazovala, že ji nedostala, neboť toto dokázat nelze. Paní H. pouze vypověděla, že položila bankovku na rozevřenou kabelku na toaletě. Z jejich výpovědí je ovšem zřejmé, že žalobkyně měla pouze jednu tašku, a to takovou pošťáckou, kterou měla stále přes rameno i na toaletě. Má zato, že i poškozená sama nevypovídá dle skutečnosti. Na přestupkovém řízení dne 19.4.2013 se snaží zpochybnit výpovědi L. T. ve snaze usvědčit žalobkyni. Ve snaze zamlčet svůj skutek ze dne 28.10.2012, kdy sdělila svědkyni T. na zimním stadionu mylnou informaci ohledně její ztracené bankovky. Z výpovědi svědků je potvrzeno, že bankovku poškozená hledala na DDM až dne 31.10.2012. Proto taky poškozená K. vypovídá ke skutečnosti na zimním stadionu, kde kontaktovala svědkyni T., tak nejasně ve snaze vyhnout se odpovědnosti za své jednání. Dále ve svém výpovědi poškozená K. tvrdí, že žalobkyně jí řekla dne 24.10.2012 na zimním stadionu v šatně, že jí někdo na DDM předal peníze, a že jí je zřejmě dala dcera a poškozená uvedla, že viděla ležet bankovku pohozenou v tašce s M. věcmi. Ve druhé verzi již tvrdí, že žalobkyně jí řekla, že jí na DDM předal bankovku pán (údržbář), a že neví, proč jí dcera peníze dala, a že si bankovku sama pohodila do tašky s oblečením M.. Ani jedna verze se nestala a není pravdivá. Svědkyně G. vypověděla, že žalobkyně bankovku našla na zimním stadionu v tašce mezi oblečením M., a že se podivuje nad nalezenou bankovkou a sděluje poškozené, že neví, proč jí peníze dcera dala. Bankovku neviděla, a ani neslyšela, že by žalobkyně říkala, že jí dal někdo peníze na DDM. Podotýká, že tuto tašku s oblečením M. měla celou dobu po dobu v DDM v kufru autu, a tudíž se do této tašky nemohly peníze dostat na DDM. Uvedla, že kdyby ji někdo opravdu dal 2.000 Kč na DDM, tak by se na zimním stadionu nedivila, proč má v tašce peníze. Tudíž je tento její údajný projev jen další vymyšlená nepravda. P. K., poškozená, vypověděla 19.4.2013 a 19.8.2013 následovně. Žalobkyně mi v šatně na zimním stadionu řekla, že na DDM ztratila bankovku v hodnotě 2.000 Kč, tuto bankovku žalobkyni někdo (pán) předal, a že nevím, proč mi dcera tuto bankovku dala, že jí musím zavolat. Bankovku si žalobkyně dle svědecké výpovědi poškozené sama pohodí do tašky s oblečením M. Dne 24.10.2012 kolem 16.00 hod. zjistí poškozená ztrátu bankovky. Dne 28.10.2012 kontaktuje na zimním stadionu její dceru L. (svědkyně T.), aniž by poškozená věděla, kde přesně bankovku ztratila. Sdělila jí mylnou informaci, že byla svědkem předání 2.000 Kč údržbářem žalobkyni. Mělo se to udát v kuchyňce, kde si údržbář vařil kávu. Svědkyně T. nemohla vědět, že se poškozená v kuchyňce, kde si údržbář vařil kávu, nacházela, kdyby ji poškozená tuto informaci nesdělila dne 28.10.2012 na zimním stadionu. Svědkyně T. o ničem nevěděla, zavolala žalobkyni a předala telefon poškozené. Žalobkyně poškozené na její dotaz odpověděla, že od nikoho na DDM peníze nepřevzala, že spěchala, byla jen s M. na WC. Z této odpovědi je zřejmé, že se poškozená na jejich soukromé peníze neptala. Z výpovědí, které učinila poškozená ohledně popisu skutku na zimním stadionu v šatně, není jasné, zda bankovku žalobkyně najde mezi oblečením M., nebo jestli má žalobkyně poškozené sdělit, že bankovku od pána na DDM převzala. Poškozená si tam protiřečí. Protože dne 24.10.2012 byla poškozená v kuchyňce, kde si údržbář vařil kávu, hledá dne 31.10.2012 nejprve jeho a chce se zeptat, zda se nenašly minulou středu 2.000 Kč, údržbář jí v přízemí sdělí, že o ničem neví (pokud by žalobkyně poškozené dne 24.10.2012 v šatně na stadionu řekla, že jí pán předal bankovku, tak se logicky měla jít poškozená zeptat, zda jí tyto peníze údržbář předal a ne „dotazovat se“, zda se našly peníze).

Poškozená odejde do patra, údržbář na ní během chvilky do patra před zrcadlový sál přijde a má jí sdělit, že se ho paní H. na ty peníze ptala. Pokud by se tak stalo, logicky by se poškozená K. zeptala na peníze svědkyně H. ještě před zahájením hodiny gymnastiky (údržbář nezná, a ani neuvedl ve své výpovědi příjmení svědkyně H., a ani toto ve své výpovědi nevypověděl). I svědkyně J. pomáhá poškozené v patře s hledáním informací ohledně bankovky (pozoruhodné je, proč nejde hned za svědkyní H. – ona je také v patře v zrcadlovém sále, kde vyučuje hodinu gymnastiky). Přivolá zde nelogicky děvčata, která bankovku našla. Do hloučku vstoupí ještě svědek Ř. (ředitel) a jako poslední svědkyně T. Z výpovědi svědků a posouzení jejich výpovědí je zřejmé, že jsou domluveni s úmyslem usvědčit žalobkyni z činu, který nespáchala a následně zpochybnit výpověď L. T.

S popisem událostí, jak ho učinil správní orgán, nesouhlasí. Žalobkyně je názoru, že z provedených a vyhodnocených důkazů nejde bez porušení principu presumpce neviny učinit závěr, že žalobkyně je pachatelem skutku uvedeného v „žalobě“. Správní orgán nevyhodnotil správně výpovědi žalobkyně, poškozené a svědků.

Žalobkyně má zato, že přitom není rozhodná, jak se věc do moci pachatele dostala, ale že se tak stalo, aniž k tomu pachatel předtím vědomě působil. Cizí věc se může do moci pachatele bez přivolení oprávněné osoby dostat zejména omylem, a to oprávněné nebo jiné osoby nebo i vlastním omylem pachatele. V době, kdy se věc dostává do moci pachatele, tento ještě o omylu neví. Přestupek bude proto spáchán, až když pachatel zjistí, že jde o věc, která mu nepatří a úmyslně si cizí věc přisvojí (Doc. JUDr. Zdeněk Červený, JUDr. Václav Šlauf přestupkové právo – komentář k zákonu o přestupcích, § 50 odst. 1 písm. b). V celém řízení se žalobkyně k přestupku nedoznala, a ani nikdy neuvedla, že má ve svém držení věc, která jí nepatří. Žádnou bankovku nikdy neobdržela, ani nenašla, a ani si ji nikdy neúmyslně nepřisvojila.

Nepřímé důkazy, které vedou k odsouzení obviněného, mají tvořit do té míry ucelený, spojitý a na sebe navzájem navazující řetěz důkazů, že ve svém důsledku vylučují i jakoukoliv pochybnost o vině obviněného a zcela jej usvědčují. Dokazování, které tomuto požadavku nevyhoví, je v rozporu s právem na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny a v trestním řízení může vést k porušení práva na osobní svobodu dle čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny. V rámci řízení nebylo prokazatelně dokázáno, že jí bankovka byla předána a žalobkyně má zato, že nepřímé důkazy nedokazují, že by bankovka byla v její moci.

Městský úřad uznal žalobkyni vinnou, protože nezkoumal hlouběji skutkový stav věci. Hodnocení důkazů v projednávaném přestupku představuje excés, který je v rozporu s principy právní logiky a vyjadřuje svévoli soudní moci. Má za to, že městský úřad záměrně nevyhodnotil svědeckou výpověď ze dne 19.4.2013 svědka Ř. a svědkyně T., i když jejich svědecké výpovědi jsou důležité pro objasnění „dění“, na chodbě DDM dne 31.10.2012. Posouzení všech svědeckých výpovědí jako celek netvoří uzavřený důkazní řetězec, z něhož lze bez důvodných pochybností učinit závěr, že žalobkyně byla uznána právem vinná. Nesouhlasí, že provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový stav nevzbuzující důvodné pochybnosti a také nesouhlasí, že svědecké výpovědi, včetně výpovědí poškozené neobsahují závažné rozpory a vzájemně na sebe navazují a korespondují spolu.

Navrhovala, aby soud žalobě vyhověl, neboť napadené rozhodnutí trpí vadou řízení, když skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem správního spisu. Navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného ze 4.10.2013 zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se s námitkami uplatněnými žalobkyní v žalobě neztotožňuje. V řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobkyně výše popsaného skutkového jednání dopustila; byla tedy prokázána i namítaná skutečnost, že předmětná bankovka se dostala do její dispozice, a to prostřednictvím paní H. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, na základě jakých skutečností dospěl ke shodnému závěru jako správní orgán. Ten zhodnotil výpovědi účastníků i svědků, každou samostatně a všechny i ve vzájemných souvislostech. Provedené důkazy tvořily uzavřený řetězec, z něhož jednoznačně vyplývá závěr, že žalobkyně se skutku dopustila. S tímto závěrem se žalovaný plně ztotožnil. Námitkami žalobkyně týkající se věrohodnosti výpovědi poškozené v porovnání s výpovědí svědkyně L. T. (dcery žalobkyně) se žalovaný zabýval v průběhu odvolacího řízení a svoje úvahy uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V podané žalobě žalobkyně namítá rozpory ve „výpovědích“, které učinily poškozená a svědkyně H. do záznamu PČR s těmi, které učinily u správního orgánu. K tomu žalovaný uvedl, že ve spisovém materiálu policie, který je součástí dokumentace, je pouze ve formě úředního záznamu policistů jejich vlastními slovy zachyceno, co jim při oznámení a šetření věci měla poškozená (oznamovatelka) a následně pak i P. H. sdělit. Obsah těchto úředních záznamů jmenované osoby nepodepisovaly a nemohly tak ověřit správnost jimi uvedených a poté zapsaných skutečností. V takovém případě tedy nelze hovořit o odchýlení se od předchozí výpovědi. V rámci přestupkového řízení pak P. H. vypovídala jako svědek po řádném poučení správního orgánu o povinnosti vypovídat pravdu. Žalovaný neshledal nic, co by nasvědčovalo tomu, že vyslechnutá svědkyně vypovídala nepravdivě.

K námitce nevyhodnocení svědecké výpovědi svědka Ř., ředitele Domu dětí a mládeže, žalovaný uvedl, že k této otázce se vyjádřil již v odůvodnění svého rozhodnutí tak, že výpověď tohoto svědka nebyla pro zjištění skutkového stavu podstatná. Uvedený svědek šel dne 31.10.2012 po chodbě DDM do své kanceláře a před sborovnou viděl hlouček diskutujících lidí. Bylo mu řečeno, že před týdnem se ztratila dvoutisícikoruna, kterou měla najít děvčata, tato ji měla odevzdat nějaké paní a následně se o bankovku měla přihlásit poškozená. On odmítl ve věci zahájit šetření s tím, že takové věci je nutno řešit na policii. Dále setrvává na svém stanovisku, že výpověď tohoto svědka není pro zjištění skutkového stavu nikterak podstatná.

Co se týče namítaného nevyhodnocení výpovědi svědkyně L. T. ohledně „dětí“ na chodbě DDM dne 31.10.2012, argumentuje žalovaný obdobně i jako u svědecké výpovědi svědka Ř. Celé neformální „projednávání“ ztráty a nalezení bankovky, které proběhlo dne 31.10.2013 na chodbě DDM, tedy týden poté, co ke skutku došlo, žalovaný na rozdíl od žalobkyně nepovažuje při zjišťování skutkového stavu za nikterak podstatné. Ke skutku došlo dne 24.10.2012, tudíž důležité jsou takové výpovědi svědků a účastníků řízení, které se vztahují k tomu datu. Námitka žalobkyně ohledně výpovědi svědkyně J., která se měla dne

31.10.2012 údajně chovat nelogicky, je proto zcela účelová. Taktéž námitka žalobkyně týkající se výpovědi svědka R., který údajně s určitostí vypověděl, že neposlal paní H. na toaletu s tím, že by peníze měly patřit paní, která na toaletu šla, je nedůvodná, neboť svědek takto nevyprávěl.

Pokus žalobkyně zpochybnit výpověď svědkyně H. s tím, že nebylo prokázáno, jak a zda vůbec jí tato bankovka předala, nemůže v kontextu dalších nezávislých, avšak logicky na sebe navazujících výpovědí obstát. Žalovaný nemá pochybnosti o tom, že svědkyně H. bankovku žalobkyně tehdy na WC odevzdala, ačkoliv její tvrzení svědek R. nepotvrdil (ani nevyvrátil). Této skutečnosti totiž odpovídá bezprostřední chování žalobkyně na zimním stadionu, kam se tato následně z DDM přesunula. Podle výpovědi poškozené a svědkyně J. G. se zde žalobkyně podívovala nad tím, proč ji dcera dala s sebou 2.000 Kč. Nevěděla, na co tyto peníze má použít, jestli na zaplacení kurzu nebo na nákup. Poškozená bankovku viděla v tašce žalobkyně. Ačkoliv žalobkyně ve své výpovědi u správního orgánu tento hovor zpochybňovala a uváděla, že hledala rukavici, a že v tašce měla 8.000 Kč ve dvoutisícových bankovkách na zaplacení pojistky, skutečnost, že se s poškozenou bavila o dvoutisícovce, byla nepochybně potvrzena svědkyní G. Jelikož poškozená v té době při rozhovoru s žalobkyní ještě netušila, že bankovku ztratila a naopak žalobkyně nevěděla, že nalezená bankovka patří poškozené, která ji vytratila při odchodu z DDM, hovor vedly přirozeně a hlasitě; svědkyně G., která seděla vedle nich, jej proto dobře slyšela. V neprospěch žalobkyně hovoří taktéž skutečnost, že svědkyně T. (dcera žalobkyně) v řízení nepotvrdila, že žalobkyni dala dne 24.10.2012 částku 2.000 Kč.

V návaznosti na výše uvedené žalovaný dále nesouhlasí s námitkami zpochybňujícími výpovědi poškozené. Žalobkyně totiž některé její výroky zkresluje či vytrhává z kontextu, čímž se snaží dokázat, že jednání poškozené ve dnech 28.10.2012 a 31.10.2012, kdy se snažila zjistit, kde peníze ztratila, a zda se nemůže jednat o její bankovku, kterou někdo předal na DDM žalobkyni, je nevěrohodné a nelogické. Snaží se najít trhliny ve výpovědích svědků a poškozené, kdy vytváří složité konstrukce z výroků, co, kdo, kdy měl komu říci; nedrží se však základních a jasných faktů. Bankovka v částce 2.000 Kč byla na DDM dne 24.10.2012 nepochybně nalezena a dále předána, poškozená je jediná osoba, která se později na DDM přihlásila, že tam dne 24.10.2012 bankovku v takové hodnotě ztratila a žalobkyně se dne 24.10.2012 po odchodu z DDM na zimním stadionu podívovala, proč má v tašce 2.000 Kč bankovku a na co ji jí (zřejmě) dcera dala. Dcera L. T. však o předání bankovky žalobkyni toho dne nevěděla.

Vzhledem k výše uvedenému je žalovaný toho názoru, že v přestupkovém řízení nebyla jakkoliv narušena procesní práva žalobkyně a tato byla uznána vinnou z přestupku na základě zjištěného stavu věci bez důvodných pochybností.

Navrhovala proto zamítnutí žaloby.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou ze dne 28.3.2014, kdy uvedla, že nesouhlasí s tím, že správní orgány nevyhodnotily výpovědi svědka Ř. a svědkyně T., když dle žalobkyně pro zjištění skutkového stavu jsou podstatné. Sdělila, že svědek uvedl, že mu bylo sděleno na DDM dne 31.10.2012, že děvčata našla dne 24.10.2012 bankovku

v hodnotě 2.000 Kč, a že bankovku předaly „nějaké“ paní. Žalobkyně se domnívá, že v případě, že by se vše odehrálo tak, jak oni tvrdí, by pracovníci DDM (svědkyně J. a svědek R.) jednali nelogicky, neboť neupřesnili řediteli DDM (svědek Ř.), že bankovku má v držení už od minulého týdne paní v zrcadlovém sále, svědkyně H.

Výpověď svědkyně T., pokud by ji správní orgán zhodnotil samostatně i ve vzájemných souvislostech, tak dokazuje, že byla přítomna jednání na DDM dne 31.10.2012, ač poškozená se snaží svoji výpověď dokázat opak. Žalobkyně se domnívá, že její výpověď je důležitá pro zjištění skutkového stavu ohledně 2.000 Kč, které našla děvčata – nezletilé svědkyně A. Š. a V. J. – dcera svědkyně J.

U výpovědi svědkyně H. žalovaný neshledal nic, co by nasvědčovalo tomu, že nevypovídá pravdu. Dne 8.11.2012 byl vyhotoven úřední záznam o podání vysvětlení P. H. Tento úřední záznam není podepsaný, ale na přestupkovém řízení dne 10.4.2013 byl svědkyni H. oprávněnou úřední osobou přečten a svědkyně H. potvrdila, že tento úřední záznam souhlasí s její výpovědí. Úřední záznam P. K., poškozené, ze dne 7.11.2012, je podepsaný a tento úřední záznam byl na přestupkovém řízení dne 10.4.2013 přečten oprávněnou úřední osobou a poškozená potvrdila svoji výpověď tak, jak je v úředním spise. Tento úřední záznam byl vyhotoven týden po „šetření“ na chodbě DDM. Proto se zde nejedná o nuance. Žalobkyně má zato, že se dá hovořit o odchylení se od předchozí výpovědi.

Přestože žalovaný považuje námitku žalobkyně týkající se výpovědi svědka R. za nedůvodnou, žalobkyně ji považuje za podstatnou ke zjištění skutkového stavu. Svědek R. vypověděl dne 10.4.2013, že si nepamatuje, že by řekl nějaké paní, že by peníze mohly patřit paní, která šla na záchod, určitě ne. Žalobkyně považuje výpověď svědka R. za dostatečně srozumitelnou. Svědek R. neposlal svědkyni H. na WC, jak ona tvrdí.

Žalobkyně trvá na tom, že chování svědkyně J. je nelogické, a to i přesto, že žalovaný považuje tuto námitku za účelovou. Vzhledem k tomu, jak vypovídala svědkyně J. na přestupkovém řízení dne 10.4.2013 ohledně předání a ověření si předání 2.000 Kč děvčaty dne 24.10.2012, je chování svědkyně J. dne 31.10.2012 nelogické.

Žalovaný se drží jasných faktů, že poškozená ztratila na DDM dne 24.10.2012 bankovku v hodnotě 2.000 Kč, tato bankovka byla nalezena a dále na DDM předána. Žalobkyně se po odchodu z DDM dne 24.10.2012 má na zimním stadionu podívat, proč má v tašce 2.000 Kč. Poškozená je jediná osoba, která dne 31.10.2012 na DDM bankovku hledala, protože tuto bankovku někde dne 24.10.2012 ztratila.

K vyjádření žalovaného v části, že se drží jasných faktů, že poškozená ztratila na DDM dne 24.10.2012 bankovku 2.000 Kč, a že tato bankovka byla nalezena a dále na DDM předána, žalobkyně dodává, že nebylo dostatečně prokázáno, že svědkyně H. 2.000 Kč žalobkyni na WC předala a následné chování žalobkyně „podívat se“ nad bankovkou v tašce na zimním stadionu, jak uvedla svědkyně G. a přemýšlení, proč dcera žalobkyni peníze dala, je nepravděpodobné, nelogické a nezakládá se na pravdě. Skutečnost, že se peníze na DDM ztratily, žalobkyně nikdy nerozporela, pouze rozporuje tvrzení, že jí tyto

peníze byly paní H. předány na WC, jak ona tvrdí, neboť jí nikdy nikdo peníze nepředal, ani se žádné peníze žádným jiným způsobem nedostaly do jejího držení. Žalobkyně se neztotožňuje s názorem žalovaného, že bankovka byla na DDM žalobkyni předána, a že se po odchodu z DDM žalobkyně na zimním stadionu podívovala, proč má v tašce 2.000 Kč.

K další části vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že na přestupkovém řízení dne 10.4.2013 svědkyně G. vypověděla, že se žalobkyně divila, proč jsou peníze v tašce mezi oblečením M., že ji dcera o tom neřekla, a že neví, co má zaplatit, nebo zda má něco nakoupit. Z výpovědi svědkyně je zřejmé, že potvrzuje údiv nad nalezenou bankovkou, kterou má žalobkyně nalézt mezi oblečením M. To, že žalobkyně řekla poškozené, že jí na DDM údržbář (pán) dal bankovku v hodnotě 2.000 Kč, že jí tuto bankovku dala dcera, že neví jestli má něco platit, nebo nakoupit, že poškozená řekla, že „žalobkyně je dobrá, na DDM ztratí peníze a potom si peníze pohodí do tašky“ – toto svědkyně G. neslyšela a bankovku neviděla.

Žalobkyně má za důležité sdělit, že dne 28.10.2012 mluvila žalobkyně v telefonu s poškozenou. Hovořily spolu o tom, že žalobkyně měla dne 24.10.2012 převzít od údržbáře (2.000 Kč). Žalobkyně sdělila poškozené, že od nikoho žádné peníze nepřevzala. Poškozená tento hovor na přestupkovém jednání dne 10.4.2013 potvrdila.

Žalobkyně sdělila, že dne 24.10.2012 po skončení gymnastiky od svědkyně H. vnuka převzala, vnuka oblékla a před odchodem z DDM šla i s M. na WC, kde žádná paní za celou dobu pobytu na WC nepřišla, tedy ani svědkyně H. tam nepřišla a 2.000 Kč žalobkyni nedala ani nevložila do tašky bez jejího vědomí. Na zimním stadionu poškozené nesdělila, že jí údržbář dal 2.000 Kč, a ani si 2.000 Kč nepohodila do tašky, jak vypověděla poškozená. Na zimním stadionu žádnou 2.000 Kč ani nenašla mezi oblečením M. a ani se tedy nemohla divit, proč ji peníze dcera dala, jak vypověděla svědkyně G.

Žalobkyně je toho názoru, že jsou svědci domluveni a chtějí žalobkyni usvědčit z činu, který nespáchala a je přesvědčena, že by měla svědkyně H. lépe dokázat, že ji bankovku předala, než aby ona dokazovala, že ji nikdy nedostala.

Krajský soud ve věci nařídil jednání na den 17.9.2014. U tohoto jednání žalobkyně samotná uvedla k události ze dne 24.12.2012:

Sdělila, že si na celý případ vzpomíná, protože se jí dotýká a v rodině ho probírali. Tohoto dne skutečně byla v prostorách DDM v Uh. Brodě, tam na žádost dcery, která onemocněla, zavedla na hodinu gymnastiky vnuka M. V DDM byla poprvé, jinak si totiž svého syna vodí její dcera L. Když hodina gymnastiky skončila, věděla, že musí vnuka převést na zimní stadion v Uh. Brodě na bruslení. V DDM s sebou neměla žádné tašky s oblečením na bruslení, protože vnuk cvičí v gymnastice pouze v punčocháčích, obléká se na led až na zimním stadionu, takže toto oblečení, tzn. bundu, oteplovačky, helmu i brusle měla v kabelách v autě, protože vnuka převážela autem. Když s ním už z budovy DDM odcházela, řekl jí vnuk, že se mu chce čurat, našla tedy WC a šla přímo do kabinky, když předtím procházela kolem umyvadla, kde stála nějaká děvčata a chichotala se. Protože spěchaly na stadion, pobízela vnuka, aby se rychle vyčural, ten ji však nakonec řekl, že mu to nejde, proto mu zpět natáhla tepláčky a odcházeli z budovy. Když přijeli na zimní stadion,

vnuka tam také vedla na bruslení poprvé, jinak však ví, jak zimní stadion v Uh. Brodě vypadá. Myslela si, že ho převleče v místě, kde začínají sedačky před ledovou plochou, protože jí dcera řekla, že ho tam také převléká vzhledem k tomu, že s sebou mívá ještě ve „vajíčku“ tříměsíční dítě (v té době její druhé dítě mělo tři měsíce). Když vstoupila do haly, viděla vracet se z ledu paní K., kam už předala svého syna na bruslení. Ta šla k žalobkyni, protože jí už v DDM slíbila, že jí pomůže zapnout vnukovi brusle a helmu, protože žalobkyně to nikdy předtím nedělala. Paní K., když se uviděly, jí řekla, aby vnuka převlékla v šatně, že ji tam zavede a skutečně s ní do šatny odešla. Paní K. žalobkyni pomohla vnukovi dotáhnout brusle a zapnout helmu, žalobkyně tehdy klečela a oblékala mu oteplovačky a bundu a nakonec mu chtěla dát rukavice. Začala je hledat v kabele s oblečením, našla tam však pouze jednu rukavici. Kabelu začala přehrabovat, byla z toho značně nervózní, podívala se ještě do své kabely, je to taková dámská taška, říká se jí pošťácká taška, je přes rameno. Tuto svou kabelu měla žalobkyně stále přes rameno, aby měla volné ruce, aby mohla v klidu vnuka oblékat. Právě proto si takovýto typ kabely vzala. Když kabelu otevřela, mohla v ten okamžik paní K. uvidět, že má žalobkyně v boční kapse této kabely peníze, měla tam totiž nachystaných 8.000 Kč ve dvoutisícových bankovkách, tyto měla přeložené a vsunuté v jedné boční kapsičce. Pokud jde o rukavici, druhou rukavici žalobkyně pro vnuka nenašla, nevěděla v tento okamžik jestli bude moci jít bez rukavice vnuk na trénink a skutečně řekla, že bude muset zavolat dceři před paní K. Nakonec však vnuka zavedla na ledovou plochu, trenérovi řekla, že nemůže najít jednu rukavici, ten se tomu zasmál a řekl, že vnukovi půjčí svoji, tedy velkou rukavici a tehdy si žalobkyně vytáhla ze své kabely fotoaparát a vnuka s jednou svou rukavicí a jednou velkou rukavicí od trenéra vyfotila a dceři už nevolala. Pokud jde o paní G., je to jedna z maminek dětí, která svou dceru také vodí do gymnastiky a na bruslení a paní G. v jeden moment v šatně, kde žalobkyně převlékala vnuka, byla. Přišla tam v době, kdy žalobkyně hledala v kabely rukavici, v okamžiku, kdy z kabely vyhazovala věci a rukavici hledala. V tuto dobu paní G., ale i paní K. už měly své děti na ledě, s paní Gagovou žalobkyně vůbec nehovořila. Když hledala žalobkyně v kabely rukavici pro vnuka a řešila, jestli tento bude moci jít na trénink nebo ne, řekla před paní K., že vlastně ani neví, jestli se zde něco platí nebo ne, že jí dcera ani nic neřekla. Paní K. odpověděla, že se nic neplatí, že se to platí najednou půlročně 2.700 Kč, a že je to na půl roku drahé. Žalobkyně paní K. poděkovala za pomoc při oblékání vnuka, odešla s ním pak na ledovou plochu zeptat se trenéra, zda bude moci jít na trénink i bez rukavice a potom už na stadionu s vnukem zůstala. Teprve následující neděli, 28.10.2012, paní K. na bruslení dceři žalobkyně L. řekla, že ve středu (24.10.) žalobkyni předal v DDM v kuchyňce údržbář 2.000 Kč, že to paní K. viděla, a protože dcera vůbec nic nevěděla, nevěděla tedy, oč se jedná, tak žalobkyni zavolala a dala jí k telefonu paní K. Ta do telefonu žalobkyni také říkala, že peníze, které jí dal údržbář, patří jí. Žalobkyně odpověděla, že jí žádné peníze údržbář nedal, a že tedy žádné její peníze nemá. Do telefonu jí také řekla, že přece ví, že šla s vnukem na WC a hned nato přijeli za nimi na zimní stadion. Na policii pak však bylo žalobkyni řečeno, že peníze jí měla předat paní H., o nichž měla paní H. říci, že je ztratila.

V době, kdy byla s vnukem na WC v DDM uvedla, že na WC tzv. „pošťáckou kabelu“, kterou měla přes rameno, vůbec neodložila. Měla ji stále přes rameno, neví však již, zda kabelu měla tehdy zapnutou na zip či nikoliv. Dále pak sdělila, že v neděli (28.10.), když byla paní K. na zimním stadionu, i po telefonickém hovoru s žalobkyní zůstala dál s její dcerou na stadionu, říkala jí, že je to pro ni moc peněz, a také říkala, že peníze zahlédla v tašce mezi oblečením. Dcera žalobkyně poté, když přijela domů, veškeré kabely s oblečením, včetně bruslí, prohlédla, aby zjistila, jestli tam náhodou nějaké peníze nejsou a

paní K. napsala SMS zprávu, že žádné peníze mezi oblečením nenašla. K věku svého vnuka žalobkyně na dotaz uvedla, že v té době mu bylo něco přes tři roky.

U tohoto soudního jednání zástupkyně žalovaného uvedla, že je sice pravdou, že určité drobné rozpory ve výpovědích svědků byly, s ohledem nato, že výslech byl proveden v podstatě půl roku poté, kdy k inkriminované události mělo dojít, se správním orgánům nejevily rozpory nijak zásadní, navíc pak, pokud jde o výpovědi nezletilých, jednalo se o jedenáctileté děti, takže takto správní orgán k jejich výpovědi také přistupoval. Pokud pak jde o paní H., rozpory mezi podáním vysvětlení u policie, které podávala telefonicky a její výpovědi před správním orgánem, se žalovanému nezdály nijak zásadní. Paní H. si nemohla pouze již vzpomenout, zda ji peníze předávala děvčata, nebo je našla ona sama, což je pochopitelné pro časový odstup jejího výslechu ode dne události. Výpověď paní H. žalovaný hodnotil jako výpověď věrohodnou, její výpověď se skutečně rozchází s výpovědi žalobkyně, kdy paní H. mluvila o tom, že kabelku měla žalobkyně rozevřenou na zemi, a když se jí zeptala, zda neztratila 2.000 Kč, nevyloučila, že by peníze nebyly její, a proti 2.000 Kč položila na její kabelu. Její výpověď je navíc podpořena výpovědi svědkyně J., která se jí ptala, jestli děvčata předala peníze a ona odpověděla, že ano, a že už je předala majitelce.

Žalobkyně ještě u tohoto jednání uvedla, že je jí zcela nepochopitelné zorganizování „jakéhosi kroužku“ 31.10.2012. Tento den, byla to následující středa po 24.10.2012, paní K. měla přijít do budovy DDM a dotazovat se na peníze. Dle žalobkyně paní K. do 31.10.2012 vůbec nevěděla, kde ke ztrátě peněz došlo. Toto uvedla samotná paní K. Paní K. se totiž 31.10. nejprve ptala, jestli se nenašly nějaké peníze, pana R. dole a ten jí měl odpovědět, že o ničem neví. Poté měla jmenovaná odejít do patra před zrcadlový sál, kde měla čekat dcera svědkyně L. a tam měl přijít dle paní K. pan R. a měl jí sdělit, že už si vzpomněl, že se ho paní H. na ty 2.000 Kč ptala. Toto je žalobkyni zcela nepochopitelné, když tam měly stát před začátkem hodiny, kterou vedla paní H., proč se nezeptaly přímo jí, jak to bylo s těmi penězi. Paní K. měla dle výpovědi předat svého syna do hodiny paní H. a jít se ptát po kancelářích na 2.000 Kč. Dcera žalobkyně rovněž předala svého syna do hodiny a odešla z budovy. Paní K. se měla pak zeptat paní J. někde v kanceláři, jestli ví o těch nalezených penězích, jestli se nenašly minulý týden nějaké peníze, svědkyně J. řekla, že peníze našla děvčata a šly se pak dále ptát po kancelářích, jestli o nalezených penězích někdo něco ví. Nikdo o nich nic nevěděl, proto přivolaly děvčata, která nález peněz potvrdily. Potom do kroužku vstoupil údržbář a ředitel, který se vracel z oběda a dcera žalobkyně, která se do budovy DDM vrátila pro syna. Žalobkyně neví, co tedy mohly v kroužku řešit, dle jejího názoru měla jasně říci paní J., že už od minulého týdne má peníze paní H.

Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti:

Pavla K. měla ohlásit na policii, že ztratila v prostorách DDM dne 24.10.2012 kolem 15.00 hod. hotovost 2.000 Kč, tuto zde našla svědkyně P. H., kdy tato jí předala podezřelý D. J., která jí měla říci, že ji ztratila ona.

Toto vyplývá z oznámení přestupku z 8.11.2012.

Ve spise Policie ČR, obvodní oddělení Policie Uh. Brod vyplývá, že 7.11.2012 byl sepsán úřední záznam o podání vysvětlení s P. K., kdy z tohoto záznamu vyplývá, že podání vysvětlení podávala osobně shora jmenovaná tohoto dne a osobně svou výpověď podepsala:

Sdělila, že 24.10.2012 kolem 15.00 hod. odcházela z budovy DDM v Uh. Brodě, kde pravidelně každou středu od 14.15 hod. chodí společně se svým nezletilým synem na gymnastické cvičení. Zřejmě na schodech při scházení do přízemí jí ze zadní kapsy kalhot vypadla bankovka á 2.000 Kč, kterou zde měla jen tak zastrčenou a měla ji připravenou na nákup pohonných hmot do svého motorového vozidla. Poté, když chtěla tento den na čerpací stanici v Uh. Brodě za benzin zaplatit, což bylo již kolem 16.00 hod., když se synem již absolvovali i výcvik bruslení na zimním stadionu v Uh. Brodě, zjistila, že právě tuto bankovku v kapse nemá a musela ji někde právě v budově DDM ztratit, protože před příchodem do DDM, si ji ještě v kapse kontrolovala. Poté odjela domů, když první moment nevěděla, co má dělat. Vzpomněla si, že jedna paní, která s nimi byla také na výcviku a byla zde s vnukem, mluvila o tom, že neví co má dělat, protože je tam s vnukem poprvé a navíc jmenované řekla, že vytratila někde na DDM peníze, a to konkrétně 2.000 Kč, a že tyto se zde našly a byly jí na DDM i vráceny a neví, proč jí tuto částku její dcera vůbec dala. Jmenovaná zahlédla volně položenou v její tašce na oblečení tuto bankovku. Zpočátku jí to celé nedošlo, až s odstupem času si začala všechny souvislosti dávat dohromady a pojala podezření, že by se mohlo jednat právě o její bankovku, kterou ona na DDM toho dne někde z kapsy vytratila. Následující neděli na výcviku bruslení kontaktovala dceru uvedené paní a této vyličila uvedenou věc. Ta jí řekla, že o ničem neví a navíc řekla, že ten den své matce žádné peníze pro syna nedávala, a že jí ji tedy předá k telefonu. Když se s žalobkyní paní J. jmenovaná spojila, tato jí řekla, že v DDM jí žádné peníze nikdo nedal, že s tím nemá nic společného, a že ani na DDM se žádná taková věc neřešila, což pravdou není. Následující středu totiž právě na DDM se jmenovaná vyptávala lidí, zda o něčem takovém neví a zjistila, že se zde skutečně ve středu 24.10.2012 bankovka 2.000 Kč našla, že ji našly nějaké děti a předaly nějaké paní H., cvičitelce a ta jmenované řekla, že uvedené peníze chvíli potom předala právě paní, která zde byla s vnukem, a která se sama přihlásila, že jsou její, a že je ztratila. Z toho je tedy jasné, že tato paní si neprávem ztracené peníze jmenované přivlastnila. Celý rozhovor slyšela i další paní, a to paní G.

D. J. 8.11.2012 rovněž podávala vysvětlení na policii, které vlastnoručně podepsala a uvedla, že ten den, kdy byla se svým vnukem na cvičení na DDM v Uh. Brodě žádné peníze od nikoho nepřevzala, s žádnou paní na DDM nemluvila, ani neviděla. Neví, proč ji někdo z něčeho takového obviňuje.

Téhož dne podávala vysvětlení rovněž P. H., kdy úřední záznam o podání vysvětlení vyhotovil pod záznamem podepsaný policista, tento záznam není podepsán P. H.. V záznamu je uvedeno, že jmenovaná každou středu jezdí do Uh. Brodu na DDM jako cvičitelka gymnastiky, a bylo tomu tak i dne 24.10.2012. Když kolem 15.00 hod. odcházela kolem zrcadlového sálu, uviděla na zemi něco ležet, a když to zvedla, zjistila, že se jedná o bankovku á 2.000 Kč. Nikdo v jejím okolí zrovna nebyl, právě ale kolem procházel údržbář a toho se zeptala, zda neviděl, kdo tady tuto bankovku ztratil nebo komu patří. Ten jí odpověděl, že viděl jen nějakou starší paní s nějakým dítětem vcházet do WC, a že by tato bankovka mohla být její. Proto šla k uvedenému WC, kde uvnitř zastihla paní s dítětem, kdy později zjistila, že se jednalo o babičku dítěte M. O., kterého má také ve výuce. Této se zeptala, zda na chodbě neztratila 2.000 Kč a ona jí doslova odpověděla, že neví, ale že je to

možné. Proto jí jmenovaná tuto bankovku položila na její tašku, kterou měla položenou vedle dveří u WC a odešla z DDM. Až později se dozvěděla, že zřejmě uvedená bankovka této paní nepatřila, a že ji zde ztratila nějaká paní z, která zde také byla s dítětem na gymnastice. Sdělila, že příště již by takto nejednala a nalezené peníze nebo jinou věc v prostorách DDM by raději odevzdala v kanceláři.

Poté, kdy byla věc postoupena k projednání MěÚ v Uherském Brodě, odbor správní, tento orgán nařídil ústní projednání přestupku, ke kterému předvolal obviněnou z přestupku (nynější žalobkyni), poškozenou P. K. a svědky P. H., A. Ř., J. G., Z. R., L. T., M. J. a nezletilé A. Š., nezletilou M. Š. a nezletilou V. J.

U tohoto jednání nezletilá A. Š. řekla, že datum si již přesně nepamatuje, dochází do DDM na kroužek aerobiku a jednou našla 2.000 Kč, a to před dveřmi zrcadlového sálu nahoře. Šla tehdy po chodbě s V. J., na zemi uviděla bankovku v této hodnotě. Vešla do zrcadlového sálu, dveře byly otevřené, viděla tam paní a této dala tu bankovku. Tato paní pracuje v DDM, V. šla s ní. Ta paní tam byla sama. Jak se jmenuje, neví. Od té doby ji neviděla. Potom šly pryč. Pak už ohledně této věci nebyla ničeho přítomna. Za týden po této události, když se věc projednávala na DDM, potvrdily, že peníze našly.

Svědky V. J. uvedla, že si datum přesně nepamatuje, bylo to odpoledne, šly s kamarádkami L. P. a E. Š. se podívat do šatny, zda tam nejsou další kamarádky. Šatna je v prvním patře, ony šly spolu z horního patra. A. s nimi nešla, zůstala nahoře. Ta jim potom řekla, že nahoře našla na zemi peníze, u nálezu nebyla.

Svědky M. J. uvedla, že pracuje na DDM jako pedagog volného času, v němž jsou i ta dvě děvčata, která zde vypovídala. Paní J. asi nezná, paní K. také, v DDM se pohybuje hodně lidí. Dále sdělila, že datum si již nepamatuje, ví, že to byla středa, bylo to odpoledne, tyto děti totiž do kroužku chodí pouze ve středu mezi 14:45 – 15:00 hod. Ona byla v přízemí v tanečním sále, do sálu doběhly všechny tři děvčata, a to B. Š., její dcera V. a E. Š. a L. P., potkaly se někde na chodbě. Otevřely sál a křičely, že našly 2.000 Kč a ona jim položila otázku, kde je mají. Děvčata řekla, že je dala paní nahoře. Svědkyně proto běžela hned nahoru do zrcadlového sálu, tam byla paní, kterou nezná, má v DDM pronájem v zrcadlovém sále a vede zde kroužek gymnastiky a přípravu krasobruslení. Svědkyně jí řekla, že jí děvčata sdělily, že našly peníze, ona to potvrdila a řekla, že je od nich převzala. Není si jista, zda řekla, že je předala, nebo že ví, komu patří. Pro ni to bylo tímto ukončené, ověřila si, že peníze děvčata předala této paní. Potkává ji dál na DDM, je tam každou středu ve stejném čase, také nyní před jednáním ji viděla na chodbě správního orgánu. Na dotaz pak sdělila, že se domnívá, že v zrcadlovém sále, kam se šla ptát na odevzdané peníze, kromě uvedené ženy nikdo nebyl, není si tím však stoprocentně jistá. Potřebovala totiž pouze ověřit skutečnost, že děti peníze předaly. Pak byla přítomna tomu, když se na chodbě mezi sborovnou a ředitelnu peníze řešily. Byla tam paní K., pak volaly ředitele. S paní K. obě šly nejprve do účtárny, zda tam o nalezených 2.000 Kč neví, tam nic nezjistily, a pak procházel ředitel kolem, tak ho svědkyně obeznámila se situací, zavolali i ta děvčata, co našla uvedené peníze.

Svědky K. pak uvedla, že toto jednání na chodbě iniciovala ona, očekávala, že tam budou stejní lidé jako minulou středu. Obcházela kanceláře, ptala se na peníze, jako první

hovořila s paní J., která byla v kanceláři přímo naproti schodiště a měla otevřené dveře do kanceláře.

Pak svědkyně J. dodala, že se domnívá, že když se šla ptát na peníze, v sále nikdo jiný kromě té paní, nebyl, sál je přehledný, je úzký.

Svědkyně K. pak sdělila, že tu středu, kdy se začalo zjišťovat, jak je to s penězi, tam byla i dcera žalobkyně, žalobkyně tam nebyla, byl tam ještě údržbář.

Pokud jde o paní H., svědkyně K. uvedla, že neví, zda tehdy u tohoto jednání na chodbě byla přítomna, nevybavila si to ani svědkyně M. J.

Svědkyně J. pak uvedla, že u tohoto jednání nepadlo žádné obvinění ohledně toho, kdo uvedeně peníze má.

U uvedeného jednání pak svědkyně H. uvedla, že na DDM v Uh. Brodě vede kroužek gymnastická průprava pro krasobruslaře. Dojíždí tam pouze ve středu v odpoledních hodinách. Tehdy jí začínala hodina ve 14:15 hod. Obviněnou z přestupku zná jako babičku M. O., myslí, že asi 2x ho přivedla na hodinu, poškozenou zná také jako maminku jednoho z dětí. Policisté s ní v této věci hovořili telefonicky. Uvedla, že úřední záznam z 8.11.2012 souhlasí s její výpovědí, pouze neřekla, že paní jí lhala, peníze položila paní na WC na kabelku a šla pokračovat v tréninku. Sdělila, že bankovku našla na zemi před sálem, jestli jí to holky daly do ruky, nebo ji zvedla sama, už opravdu neví, ale myslí si, že ji zvedla ona. Ty holky tam potom s paní učitelkou za ní přišly. Zeptala se pána (sdělila, že je přítomen na chodbě u správního orgánu, má vousy), který šel kolem, jestli neví, čí bankovka je. Ten řekl, že asi té paní, co šla na záchod. Svědkyně vešla na záchod, M. byl na záchodě, obviněná dávala M. na záchod, byla ke svědkyni zády, na chodbičce měla obviněná na zemi rozevřenou kabelu, svědkyně se jí zeptala, zda neztratila 2.000 Kč a ona řekla, že neví, že asi ano. Bankovku tedy položila na rozevřenou kabelu a odešla trénovat. Nikdo jiný na záchodě nebyl. V době, když se jí přišla ptát paní, zda jí byly předány peníze, už bankovku svědkyně u sebe neměla. Na dotaz, zda se jí svědkyně J. ptala, zda jí děti předaly peníze, odpověděla, že asi ano. Na další dotaz, zda byla přítomna jednání, které proběhlo asi týden po odevzdaných penězích, uvedla, že následující středu se jí paní K. ptala, zda nenašla 2.000 Kč. Svědkyně jí sdělila, že je dala M. babičce na kabelku. Paní K. jí řekla, že to byly její peníze.

Svědkyně K. pak uvedla, že ve středu 24.10.2012, když ztratila peníze, šla do místnosti za zrcadlovým sálem, tam si pan R. vařil kávu. Proto za další týden nejprve hledala jeho a chtěla se ho zeptat, jestli se v prostorách DDM nenašly ty peníze. Pan R. jí na to tehdy řekl, že si na nic takového nepamatuje. Bylo to než odešla do patra do kanceláří. Vzápětí ale za ní přišel pan R. nahoru, kde stála a řekl, že už si vzpomněl, že se ho paní H. na ty 2.000 Kč už ptala. Když se hlouček rozpustil, šla se zeptat na to paní H. do zrcadlového sálu a ona jí řekla, že peníze našla a předala babičce M. Vedle dveří zrcadlového sálu seděla na schodech dcera obviněné L. Svědkyně jí řekla, že slyší, že byly peníze předány její matce, ona sdělila, že ona o ničem neví, ať zavolá policajty. Ke dni 24.10. pak ještě uvedla, že po skončení gymnastiky se přesunovaly na bruslení na zimní stadion. Ještě na DDM, když se převlékaly,

žalobkyně říkala, že neví, co má dělat, jak about vnukovi brusle, připevnit přilbu atd. Svědkyně jí nabídla, že jí poradí. Na stadionu ji obviněná, která přišla o něco později, v šatně řekla, že jí na DDM někdo předal peníze, a že je zřejmě vytratila, že jí peníze dala dcera, a že ona neví na co, zřejmě na zaplacení kurzu nebo na nákup, že jí musí zavolat. Tu bankovku viděla svědkyně ležet pohozenou v rozevřené tašce, ve které měl M. věci, které obviněná z tašky vydělávala. Byla u toho přítomna i paní G., která tam byla s dcerou. Z toho svědkyni vyplynulo, proto také šla za dcerou obviněné L. hned v neděli na bruslení, že by peníze mohly patřit jí a zeptala se jí, zda dala své matce ve středu 2.000 Kč, ta řekla, že ne, a že zavolá matce.

Svědkyně H. pak na dotaz uvedla, že peníze dala obviněné na rozevřenou tašku na WC, jaká taška to byla, neví, neví již, zda to byla kabelka nebo taška. Nikdo jiný v té době na záchodě nebyl, tak na tašku peníze dala, navíc obviněná neprotestovala, že by nebyly její. Neví, zda ji někdo viděl jít na záchod, tam však nikdo jiný než obviněná a M. nebyl.

Svědkyně G. uvedla, že v inkriminovanou středu na DDM ještě o ničem nevěděla, až na zimním stadionu. V šatně na zimním stadionu, kde byly s dětmi, pamatuje si v šatně obviněnou i paní K., byly tam tři, obviněná tam byla poprvé s vnukem, byla taková nervózní, nevěděla, co má dělat, paní K. jí pomáhala, paní něco hledala v tašce. Potom se začaly bavit o dvou tisících, svědkyně seděla vedle nich, v jedné řadě. Paní bylo divné, že jí dcera neřekla o tom, že jí dala 2.000 Kč, divila se, že jí to neřekla. Říkala, že neví, na co jí ty peníze dcera dala. V podstatě se divila, proč jsou peníze mezi oblečením M., a že jí o tom dcera neřekla. Řeč byla o 2.000 Kč, bankovku svědkyně neviděla. Na dotaz, jaká to byla taška, uvedla, že si to vůbec nepamatuje. Nijak se na to nezaměřila, dceři obouvala boty. Do hovoru poškozené s obviněnou se nevměšovala, v podstatě hovor jen vyslechla. Na dotaz, zda se obviněná ptala paní K., zda má ten den na kurzu něco platit, odpověděla, že to vůbec neví, nevzpomíná si, že by taková otázka padla.

Svědkyně K. uvedla, že když šly na led, pouze prohodila, že paní je dobrá, na DDM ztratí peníze, a pak si je znovu pohodí do tašky.

Svědkyně G. na dotaz uvedla, že neslyšela, že by obviněná řekla, že jí na DDM někdo vrátil peníze.

Svědék R. uvedl, že v DDM pracuje jako provozář. Obviněnou ani poškozenou nezná. Na datum si nevzpomíná, neví, který den v týdnu to byl. Že se našla bankovka ví, když šel po chodbě, nějaká děvčata říkala, tady jsou peníze, byl tam někdo dospělý, ze sálu někdo vycházel, kdo neví, tak mu ty peníze předaly. Svědek to neřešil, tím to pro něho skončilo. Nepamatuje si, že by nějaké paní řekl, že by peníze mohly patřit paní, která šla na záchod. Určitě ne. Za týden poté byl nahoře na chodbě nějaký hovor, něco kolem těch peněz, vznikly nějaké dohady, či to jsou peníze. Pochopil, že někdo se o ty peníze dohadoval, či jako jsou. Svědek řekl, že to bylo minulý týden, že se peníze našly, a že se někomu vrátily. Víc si toho nevzpomíná. Nevzpomíná se také na to, kdo tehdy všechno na chodbě stál, akorát ví, že šel po schodech ředitel.

Svědék Ř. uvedl, že pracuje jako ředitel DDM. Obviněnou nezná, poškozenou někdy možná viděl na DDM, zná ji z doby, kdy se týden po nálezu bankovky toto řešilo. Předtím ji neznal. Od 24.10.2012 do současnosti se nikdo jiný než poškozená nepřihlásil, že by na DDM ztratil dvoutisícovou bankovku. Následující středu se věc řešila, svědek se vracel do kanceláře, šel po schodech, před sborovnou byl hlouček lidí a diskutovali. Ví, že tam byla paní J. a vzpomíná si na poškozenou. Ony mu řekly o tom, že se ztratila týden předtím dvoutisícová bankovka, kterou našla děvčata z kroužku paní J. V kroužku bylo tak možná pět lidí, přesně už neví. Dozvěděl se, že děvčata bankovku odevzdaly nějaké paní a následně se měla o bankovku přihlásit poškozená. Svědek sdělil, že on šetření nemůže zahájit, že k tomu není příslušný, nic nesepisoval. Dále sdělil, že si nevzpomíná, že by tehdy v kroužku někdo někoho obvinil.

Svědčyně T. uvedla, že se svým synem chodí do DDM do kroužku gymnastiky a krasobruslení. Obviněná je její matkou, poškozenou zná z kroužku jako maminku jednoho z dětí. Hned ten týden v neděli bylo bruslení a paní K. na bruslení za ní přišla a řekla jí, že ve středu v DDM byla svědkem předání dvoutisícové bankovky údržbářem matce svědkyně, mělo se to udát v nějaké kuchyňce, kde si údržbář vařil kávu. Svědkyně jí odpověděla, že o tom neví, že jí matka nic neřekla, svědkyně K. tvrdila, že to prostě viděla. Svědkyně T. uvedla, že zavolala matce a ptala se jí nato, zda jí údržbář dal nějaké peníze, paní K. si vyžádala telefon a začaly se spolu bavit, z hovoru pochopila, že peníze její matce nikdo nepředal, že tehdy spěchala, byla jen na záchodě s M. a potom se přesunuli na stadion. Následující středu šla svědkyně se synem na cvičení, tam ho předala a opustila budovu. Poté, když se vrátila, zaslechla, jak paní K. v hloučku lidí říká, že toto je její dcera. Jakmile jí paní K. uviděla jít vzhůru po schodech, začala na ni křičet velmi hlasitě, že má její matka poslední možnost se přiznat, nebo půjde na policii, protože tam má svědky. Svědkyně přistoupila k hloučku, byl tam i pan ředitel a údržbář, kdo to však byl, ví až nyní. Dál tam byla paní J., nějaké tři holčičky a kdo víc, už neví. Když se zeptala, kdo dal její matce ty peníze a podívala se směrem na ty dva muže, nastalo ticho. Pamatuje si, že paní J. se zeptala děvčat, kdo a kde peníze našel, děvčata řekla, že je našla na schodech a pak se zeptala, kam je daly, řekly asi, že do té kuchyňky, pak se ještě zeptala holek, jestli viděly matku svědkyně, jak si peníze bere. Řekly, že neviděly. Na konci celé diskuze se shodly, že to mohl vzít kdokoliv. Ředitel řekl, že je to tvrzení proti tvrzení. Paní K. byla nespokojená, že to takto dopadlo a potom ještě svědkyni oslovila, že půjde na policii.

Dále svědkyně T. uvedla, že si nevzpomíná, že by toho dne dala své matce takovou bankovku, není si tím jistá, běžně si mezi sebou peníze předávají. Na dotaz, zda mluvila s paní G. ohledně tohoto incidentu, sdělila, že se v následující středu po incidentu s paní G. potkaly a ta svědkyni řekla, že o ničem neví.

Žalobkyně pak uvedla ještě, že po příjezdu k zimnímu stadionu si vzala všechny tři tašky z kufru a šla na led do haly, tam ji poškozená zastavila a zavedla do šatny. Když měla vnuka oblečeného na led za pomoci paní K., hledala rukavici, tu jednu už měl. Obviněná se zeptala, zda má tady něco platit, poškozená jí řekla, že se tu nic neplatí, platí se to vcelku. Svědkyně řekla, nevádí, já tady peníze mám, když tak bych to uhradila. Vysypala věci z tašky na zem, rozevřela svoji tašku, jestli tam nemá tu rukavici, v tento moment mohla poškozená v její tašce zahlédnout 8.000 Kč, byly to čtyři dvoutisícovky. Byly to peníze na pojistku. Svědkyně klečela, paní stála nad ní. Peníze měla v boční kapse dámské kabelky, kterou nosí přes rameno. Ani tam vnukovu rukavici nenašla, všechny tři tašky nechala v šatně, kabelu

měla pořád na sobě. S poškozenou se pak už vůbec nebavila, poděkovala jí za pomoc a řekla, že když se nic neplatí, tak odchází. Znovu zdůraznila, že peníze jí nikdo nedal. Paní Gagová, než přišly na led a hledaly tu rukavici, přišla do šatny. Musela slyšet, že svědkyně hledá rukavici.

Svědkyně K. pak uvedla, že viděla dvoutisícovou bankovku ve sportovní tašce na bruslení a ne v kabele 8.000 Kč, jak tvrdí obviněná.

Na dotaz obviněné z přestupku, proč jí poprvé v telefonu v neděli řekla, že obviněné měl peníze dát údržbář, svědkyně K. uvedla, že obviněná z přestupku jí řekla v šatně na stadionu, když přijeli z DDM, že jí nějaký pán na DDM předal peníze, řekla, že 2.000 Kč, a že je zmatená, a že neví, jestli má něco platit nebo nakoupit, že musí dceři zavolat.

Podle § 50 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupku se dopustí ten, kdo:

- a) úmyslně způsobí škodu na cizím majetku krádeží, zpronevěrou, podvodem nebo zničením či poškozením věci z takového majetku, nebo se o takové jednání pokusí,
- b) úmyslně neoprávněně užívá cizí majetek, nebo si присvojí cizí věci nálezem, nebo jinak bez přivolení oprávněné osoby,
- c) úmyslně ukryje, nebo na sebe nebo jiného převede věc, která byla získána přestupkem spáchaným jinou osobou, nebo to, co za takovou věcí bylo opatřeno.

Podle § 50 odst. 2 uvedeného zákona za přestupek podle odst. 1 lze uložit pokutu do 15.000 Kč nebo zákaz pobytu.

Městský úřad Uh. Brod ve věci rozhodl 14.5.2014, kdy žalobkyni uznal vinnou za spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, kterého se dopustila úmyslným způsobením škody na cizím majetku podvodem, když dne 24.10.2012 v době kolem 15:00 hod. v Uh. Brodě v prostorách DDM ke škodě cizího majetku sebe obohatila tak, že využila omylu P. H., která v domněnku, že na zemi chodby nalezená bankovka v hodnotě 2.000 Kč patří D. J., ji tuto předala a D. J. si bankovku ponechala, ač nebyla její.

Za tento přestupek ji byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč, dále byla zavázána k náhradě škody spolehlivě zjištěné a dobrovolně neuhrazené ve výši 2.000 Kč P. K. a k úhradě nákladů přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč.

V odůvodnění rozhodnutí pak uvedeno, že i přes nuance (s přihlédnutím k časovému odstupu od události) ve výpovědích svědkyň nezletilé A. Š. a V. J., rovněž s přihlédnutím k jejich věku a svědkyně P. H., kdo dvoutisícovou bankovku ze země před zrcadlovým sálem zvedl a svědka R., který nepotvrdil (nepamatuje si), že by svědkyni H. řekl, že nalezené peníze by mohly patřit ženě, která šla na toaletu, výpověď svědkyně H. v tomto potvrzuje

výpověď poškozené, která uvedla, že poté, co následující středu iniciovala jednání na chodbě, přišel za ní nahoru svědek R. a řekl jí, že si vzpomněl, že se jej svědkyně H. na ty dva tisíce ptala, logicky na výpověď svědkyně H. navazuje výpověď poškozené a svědkyně G. Není zde rozhodující, že si svědkyně H. přesně nepamatuje a nevybavuje, jak vypadala taška obviněné položená na WC na zemi. Pokud by si svědkyně H., podle vzneseného podezření obviněnou, bankovku v hodnotě 2.000 Kč našla v DDM ponechala, a jak tvrdí obviněná za ní na toaletu nepřišla a nedala jí žádné peníze, nemohla by svědkyně H. vědět, že se obviněná se svým vnukem na toaletě vůbec nacházela, a rovněž by následně nemohla svědkyně G. po přesunutí na zimní stadion, v šatně zimního stadionu vyslechnout rozhovor obviněné s poškozenou o dvou tisících, kde se obviněná divila, že jí dcera dala 2.000 Kč a neřekla jí o tom, nevěděla, na co jí dcera peníze dala a podivovala se nad tím, proč jsou peníze v tašce mezi oblečením M., a že jí o tom neřekla. Taktéž je spolehlivě doloženo a prokázáno, že bankovka v hodnotě 2.000 Kč byla dne 24.10.2012 v budově DDM nalezena a jediným, kdo tuto bankovku postrádal a oznámil její ztrátu v prostorách DDM, byla poškozená P. K. Přestože obviněná spáchání přestupku popírá, popis události svědkyň neobsahuje závažné rozpory a nevzbuzuje pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Tvrzené obviněné o opaku je v kontextu provedených důkazů nezbytné považovat za nepravdivé a účelové, ve snaze vyhnout se odpovědnosti za přestupek. Na základě hodnocení provedených důkazů (výsledkem svědků, kteří byli náležitě poučeni o povinnosti vypovídat pravdu, a jejichž svědecké výpovědi se v podstatných rysech shodují) a podkladů pro rozhodnutí bylo jednoznačně prokázáno, že obviněná naplnila znaky skutkové podstaty projednávaného přestupku.

Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání.

Krajský úřad Zlínského kraje pak ve věci rozhodoval 8.7.2013, když rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak žalovaný mimo jiné uvedl, že ačkoliv považuje odvolací orgán námitky obviněné týkající se rozporu ve výpovědích za nedůvodné a souhlasí se závěrem správního orgánu, že popis události ze dne 24.10.2012 svědky, týkající se nálezu a předání bankovky, neobsahuje závažné rozpory, přesto považuje za důležité, aby bylo doplněno dokazování za účelem zjištění, kdy a jakým způsobem komunikovala obviněná se svou dcerou L. T. ohledně nalezené bankovky, zda L. T. obviněné bankovku tehdy dala a za jakým účelem a dále, kdy a kde zjistila poškozená ztrátu bankovky v hodnotě 2.000 Kč.

Dále uvedl, že se týče právní kvalifikace skutku, odvolací orgán se neztotožnil s tím, že obviněná se svým jednáním dopustila přestupku dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Je toho názoru, že v řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že obviněná vědomě a záměrně v okamžiku, kdy jí měla P. H. na WC předávat nalezenou bankovku, využila jejího omylu s úmyslem se na úkor jiného obohatit, tedy, že chtěla způsobit škodu na cizím majetku podvodem. Naopak odvolací orgán zcela souhlasí s úvahou správního orgánu, uvedenou v odůvodnění uložené sankce, dle které obviněná byla nervózní a nevěděla, co má dělat, neboť v kroužku byla s vnukem poprvé a v důsledku tohoto stresu se zpočátku mohla domnívat, že peníze, které jí dala na tašku paní H., měla od dcery. Běžně si totiž mezi sebou peníze předávají a mohla si myslet, že jí dcera o penězích zapomněla říci. Posléze, když však obviněná zjistila, že peníze nebyly její, přesto si je ponechala.

Správní orgán prvního stupně pak doplnil dokazování o výsledch obviněné z přestupku, a dále poškozené P. K. a svědkyně L. T.

Žalobkyně se zcela odvolala na všechny své předešlé výpovědi, které ve věci již učinila, jak u policie, tak před správním orgánem a na dotaz, kdy a jakým způsobem komunikovala se svou dcerou L. T. ohledně nalezené bankovky uvedla, že dcera komunikovala s ní poprvé další středu 31.10.2012, a to telefonicky, bylo to v době, kdy dcera byla se svým synem v rámci výuky bruslení na zimním stadionu, když předala syna do výuky. Mohlo to být kolem 15:15 hod. Dcera ji tehdy obeznámila se situací, tedy o tom, že na domě dětí a mládeže proběhla diskuze na chodbě v hloučku, a to že holčičky našly bankovku, paní K. ji ztratila někde na schodech, a že se neví, kde bankovka je. Dále uvedla, že si nevzpomíná, že by jí dcera L. dne 24.10. dala nějaké peníze, peníze mají mezi s sebou v pořádku, pokud by jí je dala, tak by o tom věděla. Dcera se jí ani nezmínila, že by dodatečně v taškách, které měla s sebou obviněná z přestupku s M. toho dne, našla nějakou bankovku.

Poškozená P. K. pak uvedla, že se rovněž odvolává na své předešlé výpovědi, které ve věci již učinila jak u policie, tak u správního orgánu. Na dotaz, kdy a kde zjistila ztrátu bankovky v hodnotě 2.000 Kč, uvedla, že toto již uváděla ve své výpovědi u policie, na níž odkázala také při ústním jednání 10.4.2013. Znovu zopakovala, že to, že bankovku nemá v zadní kapse kalhot, kde ji měla nachystanou na nákup pohonných hmot při zpáteční cestě domů, zjistila na čerpací stanici v Uherské Brodě, mohlo to být nějak po 16:00 hodině. To už bylo po absolvování výcviku bruslení na zimním stadionu.

Svědkyně L. T. pak uvedla, že se rovněž odvolává na svou svědeckou výpověď, kterou podala při ústním jednání dne 10.4.2013. Na dotaz správního orgánu, kdy a jakým způsobem komunikovala se svou matkou ohledně nalezené bankovky, uvedla, že mamince telefonovala poté, co odevzdala syna na bruslení, další středu, tedy 31.10.2012 v odpoledních hodinách, asi kolem 15:00 hod. Matce řekla, co se tehdy v DDM dozvěděla. Dále doplnila to, co již uvedla u jednání 10.4.2013, že si nevzpomíná, že by dne 24.10.2012 dala matce nějaké peníze, běžně si mezi s sebou peníze předávají, je si však jista, že mezi s sebou mají peníze v pořádku. Nikdo však po ní nemůže chtít, aby si toto přesně po roce a půl pamatovala. Dále k předmětné události 24.10. uvedla, že její matka jí syna ihned ze stadionu nepřivezla domů, přivezla ho asi za jeden až dva dny, svědkyni bylo špatně, proto si matka u sebe syna ponechala. Poté, co jí matka syna přivezla i s taškami, se do tašek svědkyně hned nedívala, podívala se do nich až v neděli po příjezdu ze stadionu po rozhovoru s paní K. Tašky důkladně prohlédla a žádnou bankovku v žádné z tašek nenašla. Dále na dotaz uvedla, že 31.10.2012 v telefonickém hovoru se své matky neptala, zda má předmětnou bankovku, protože to vyplynulo z neděle.

Městský úřad Uherský Brod pak dne 21.8.2013 vydal nové rozhodnutí, kdy uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, když v odůvodnění uvedl, že kromě dříve provedených důkazů zhodnotil i nově provedené důkazy dodatečným výsledkem svědkyně T., poškozené K. a obviněné z přestupku J., přičemž na předchozím zhodnocení všech důkazů setrval, tedy tak, jak uvedl ve svém rozhodnutí ze 14.5.2013 a dále dodal, že bylo spolehlivě doloženo a prokázáno, že bankovka v hodnotě 2.000 Kč byla dne 24.10.2012 v budově DDM nalezena a

jediným, kdo tuto bankovku postrádal a oznámil její ztrátu v prostorách DDM, byla poškozená K. Že nemá předmětnou bankovku v zadní kapse kalhot, kde ji měla přichystanou na nákup pohonných hmot, poškozená zjistila 24.10.2012 po 16:00 hod. na čerpací stanici OMV v Uherském Brodě, poté, co již absolvovala i výcvik bruslení na zimním stadionu. Obviněná D. J. i její dcera svědkyně T. shodně uvedly, že ohledně nalezené bankovky spolu komunikovaly telefonicky dne 31.10.2012 v době kolem 15:00 hod. až 15:15 hod., svědkyně obviněnou obeznámila, že na chodbě DDM proběhla diskuze v hloučku, neptala se jí, zda má předmětnou bankovku u sebe. Svědkyně si nevzpomíná, že by dne 24.10.2012 dala matce nějaké peníze, v taškách, které měl syn s sebou ve středu dne 24.10.2012, a které důkladně prohlédla až v neděli po příjezdu se zimního stadionu po rozhovoru s p. K., žádnou bankovku nenalezla. Obviněná si nevzpomíná, že by jí dcera dne 24.10. dala nějaké peníze, pokud by jí je dala, věděla by o tom, ani se jí nezmínila, že by dodatečně v taškách nějakou bankovku našla. Správní orgán pak uvedl, že doplněním dokazování nebyly zjištěny žádné podstatné skutečnosti, které by měly vliv na rozhodnutí ve věci. Přestože obviněná spáchání přestupku popřela, popis událostí svědky neobsahuje závažné rozpory a nevzbuzuje pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Tvzení obviněné o opaku je v kontextu provedených důkazů nezbytné považovat za nepravdivé a účelové, ve snaze vyhnout se odpovědnosti za přestupek.

Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání.

Dne 4.10.2013 rozhodl žalovaný tak, že odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že se ztotožnil s tím, že provedeným dokazováním správního orgánu byl zjištěn skutkový stav nevzbuzující důvodné pochybnosti. Jednotlivé svědecké výpovědi, včetně výpovědi poškozené, týkající se nálezu a předání bankovky, neobsahují závažné rozpory, vzájemně na sebe navazují a korespondují spolu. Tvoří tak uzavřený důkazní řetězec, z něhož lze bez důvodných pochybností učinit závěr, že obviněná byla uznána vinnou právem. Správní orgán svůj závěr v rozhodnutí řádně popsal a odůvodnil, kdy odůvodnění rozhodnutí splňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu. Odvolací orgán námitky obviněné týkající se údajných rozporů ve výpovědích vyhodnotil jako nedůvodné a účelové, vedené snahou vyhnout se postihu za přestupek. Uváděné rozpory se týkají detailů, které svědci popisovali různě a s přihlédnutím k době, jež od spáchání skutku do jeho projednávání uplynula, tyto se nejevily vzhledem k průběhu děje až tak podstatné (např., zda bankovka byla vložena do kabely či do tašky s věcmi, nebo do „poštácké“ kabely, zda svědkyně H. poté odešla trénovat, nebo odešla z DDM atp.).

Obviněná také uváděla rozpor ve výpovědích svědkyň L. T. a poškozené, kdy L. T. uváděla, že jí poškozená dne 28.10.2012 na bruslení řekla, že byla svědkem předání bankovky údržbářem, mělo se to stát v nějaké kuchyňce a poškozená to prý viděla. Tuto verzi ale poškozená ve své výpovědi neuváděla, naopak uvedla, že „když ztratila ty peníze“, údržbář si v kuchyňce vařil kafe, proto hned následující týden se šla za ním zeptat, jestli někdo v DDM nenašel peníze. Obviněná poukazuje nato, že poškozená zjistila, že peníze ztratila až následně na čerpací stanici, tudíž její výpověď není pravdivá. Odvolací orgán je však toho názoru, že výpověď poškozené je nutno posuzovat jako celek a nevyjímát z ní jednotlivá slovní spojení bez celého kontextu, tudíž ze slov, „když jsem ztratila peníze“ lze dovodit, že se to stalo uvedeného dne (24.10.2012) a na místě, kde se peníze později našly. Taktéž vzhledem k tomu, že L. T. nebyla dne 24.10.2012 v DDM přítomna a ve své svědecké výpovědi pouze interpretovala to, co sama řekla obviněné v jejich telefonickém rozhovoru o tom, co jí měla na

bruslení dne 28.10.2012 sdělit poškozená, není toto svědectví průkazné, neboť je pouze svědectvím „z druhé ruky“.

Skutková zjištění a právní zhodnocení věci soudem.

Žaloba je důvodná.

V daném případě pro posouzení skutkového stavu, tedy toho, zda se skutek stal tak, jak popisuje poškozená K., svědkyně H. či obviněná z přestupku J., protože se jedná o rozdílná tvrzení, je třeba zkoumat věrohodnost tvrzení u jmenovaných v kontextu s výpověďmi ostatních slyšených svědků.

Soud má, stejně jako správní orgány, za prokázané, že dne 24.10.2012 byla v prostorách DDM v Uh. Brodě nalezena bankovka v hodnotě 2.000 Kč, přičemž je nepochybné, že tato bankovka se ocitla v rukou svědkyně H., což ani jmenovaná nepopírá.

Další osud uvedené bankovky, dle názoru soudu, tedy co se s ní stalo dále, již jednoznačně prokázán nebyl.

Pokud jde o tvrzení svědkyně H., soud uvádí, že telefonicky podávala vysvětlení Policii ČR v Uh. Brodě již 8.11.2012, když uvedla, že 24.10.2012 kolem 15:00 hod., když procházela kolem zrcadlového sálu, uviděla na zemi něco ležet, a když to zvedla, zjistila, že se jedná o bankovku v hodnotě 2.000 Kč. Je sice pravdou, že tento záznam o podaném vysvětlení není žalobkyní podepsán, soud souhlasí s tím, že její vysvětlení bylo podáváno telefonicky, nicméně u výsledku před správním orgánem po seznámení se s obsahem vysvětlení svědkyně H. jeho obsah potvrdila, tedy to, že bankovku v hodnotě 2.000 Kč našla ona a potvrdila to i u výsledku před správním orgánem 10.4.2013, přičemž však z výpovědi svědkyň A. Š., V. J. a M. J. jednoznačně vyplývá, že bankovku našla děvčata, šla jí to oznámit a svědkyně M. J. šla ihned se ptát svědkyně H., zda jí skutečně peníze byly předány a ta to potvrdila.

Potud tedy je bezpečně zjištěno, že v odpoledních hodinách 24.10.2012 se bankovka v hodnotě 2.000 Kč ocitla v rukou svědkyně H., nebylo však najisto postaveno, že bankovku našla svědkyně H.

Pokud však jde o další osud uvedené bankovky, která měla patřit poškozené K., a kterou měla převzít obviněná J., zde soud již nedává za pravdu správním orgánům, že by bylo najisto postaveno to, že bankovku 2.000 Kč obviněná J. převzala, a ač se dozvěděla, že tato patří P. K., jí uvedené peníze nevrátila.

Situaci, kterou ke dni 24.10.2012 popisuje obviněná J., soud uvěřil, tedy bylo zjištěno, že 24.10.2012 obviněná J. přivedla svého vnuka M., a to poprvé, do DDM na kroužek

gymnastiky s tím, že po skončení tohoto kroužku ho měla převést na „druhý konec“ Uh. Brodu na bruslení. Obviněná vypověděla, což se soudu jeví jako pravdivé, že v DDM, protože tam byla poprvé, se příliš neorientovala, dále bylo prokázáno, že do DDM vnuka přivezla autem, protože ho měla převést na zimní stadion s tím, že když přišla do DDM vnuk byl oblečen pouze v punčocháčích a tepláčkách, protože v gymnastice cvičí v punčocháčích a ostatní jeho oblečení na bruslení, tj. brusle, helma, oteplovačky, bunda atd. byly uloženy v několika taškách v autě obviněné z přestupku, protože by bylo zbytečné je nosit na gymnastiku. Obviněná z přestupku pak uvedla, že bezprostředně po skončení gymnastiky šla s vnukem na WC, spěchali, aby se včas přepravili na jiný konec města na bruslení. Uvedla, že u sebe měla pouze jednu tzv. pošťáckou kabelu, na WC žádnou jinou tašku neměla, což bylo také prokázáno.

Pokud jde o svědkyni H., ta uvedla, že bankovku v hodnotě 2.000 Kč položila na WC na chodbičce na rozevřenou kabelku obviněné, neboť se jí předtím zeptala, zda neztratila 2.000 Kč, a ta jí odpověděla, že neví, že asi ano. Sdělila, že na WC nikdo jiný nebyl a po položení bankovky na kabelku svědkyně H. odešla z WC.

Svědkyně H. také uvedla, že skutečně na WC dávala nějaká žena vyčurat M. O., přičemž u podání vysvětlení svědkyně H. uvedla, že až později zjistila k uvedené ženě, že se jedná o babičku M., kterého má ve výuce s tím, že tato na dotaz, zda neztratila 2.000 Kč, odpověděla, že neví, ale že je to možné.

Soud zde uvádí, že v momentě, kdy měla svědkyně H. dávat na kabelu či kabelku dvoutisícovou bankovku, v tento okamžik vůbec nevěděla, že se jedná o paní J., což se dozvěděla až později, tedy v tento moment se pro ni mělo jednat o cizí ženu, která dle výpovědi svědkyně H. jí ani přímo neřekla, že bankovku najisto ztratila, když svědkyně H. uvedla, že žena jí odpověděla ohledně ztráty, že neví, zda bankovku ztratila, že je to možné, až asi ano. Z této odpovědi se nedá logicky dovozovat, že nějaká paní, která je na WC s malým dítětem, najisto ztratila bankovku v hodnotě 2.000 Kč, kterou v ten moment měla v rukou svědkyně H. a je zcela nepochopitelné, že aniž by zjistila, komu peníze na kabelku dává, dospělá žena jenom tak ponechala na kabele nebo kabelce dvoutisícovou bankovku ženě, která ji ani najisto neřekla, že bankovku ztratila, tedy aniž by se obviněná např. nahlédnutím do peněženky o tom přesvědčila.

Soud zde pak uvádí, že nebylo ani z výpovědi svědka R. prokázáno, že by hovořil v tom smyslu s paní H., že bankovka patří ženě, která šla na záchod. Sama paní H. totiž uvedla, že pan R. jí měl sdělit na dotaz, že bankovka asi patří ženě, která šla na WC. Ani paní H. tedy nepotvrdila, že pan R. by jí sdělil, komu najisto bankovka patří a ona přesto by položila peníze na kabelu ženě, která k ní byla otočena zády, a kterou v ten moment vůbec neznala, a která sama by jí najisto nepotvrdila, že peníze jsou její. Navíc je zcela nelogické, že by nevyčkala té krátké doby, kdy se dítě vyčurá a ženy se znovu na peníze zeptá a prostě z WC odešla, aniž by se přesvědčila, zda bankovka najisto uvedené ženě patří a zjistila její totožnost.

Je sice pravdou, že svědkyně H. hovoří tak, že v daný okamžik na WC nikdo nebyl, obviněná z přestupku však uvádí, že tam byly dvě děvčata, chichotaly se, kdo to byl, samozřejmě neví.

Celá tato situace se tedy jeví jako neprosto absurdní, tedy, že jedna z cvičitelek cizí ženě na WC předala bankovku v hodnotě 2.000 Kč, a to položením na její kabelku a prostě odejde, když bylo prokázáno, že v odpoledních hodinách v DDM se pohybuje značné množství dětí, které zde dochází do kroužků a také jejich rodičů, prostě je zde pobyt spousty cizích lidí.

V tomto směru tedy soud dospěl k závěru, že nebylo vůbec prokázáno, že by svědkyně H. předala obviněné z přestupku bankovku v hodnotě 2.000 Kč.

Uvedená událost z 24.10.2012 v tento den nebyla ani šetřena, a to proto, že poškozená K. teprve kolem 16:00 hod. uvedeného dne na benzinové stanici v Uh. Brodě zjistila, že jí chybí bankovka v této hodnotě, kterou měla zastrčenou v zadní kapsy svých kalhot, a která uváděla následně, že tuto bankovku musela ztratit v DDM, kde byla se svým dítětem. Soud uvěřil tvrzení poškozené K., že bankovka, která v DDM 24.10.2012 byla předána paní H., patřila jí, neboť následující týden ve středu, 31.10. byla událost „šetřena“ v DMM u Uh. Brodě z iniciativy poškozené K., přičemž nebylo prokázáno, že by někdo jiný v DDM nahlásil v uvedeném období ztrátu bankovky v hodnotě 2.000 Kč, což vyplynulo z výpovědi svědka Ř., ředitele DDM a bankovka v hodnotě 2.000 Kč se skutečně našla. Soud však již neuvěřil tvrzení poškozené K. ohledně toho, že 24.10.2014 v kabele s oblečením M. měla obviněná volně položenou dvoutisícovou bankovku a dodatečně si z toho, jak se obviněná vyjadřovala, dala dohromady, že se jedná o bankovku poškozené K.

Soud uvádí, že svědkyně H. sdělila, že dvoutisícovou bankovku položila na kabelku či kabelu obviněné J., tato však v uvedenou dobu na WC v DDM neměla u sebe, což bylo prokázáno, žádné kabely se sportovním zimním oblečením vnuka (brusle, helmu apod.), takže je logické, že pokud by si bankovku v hodnotě 2.000 Kč položenou na své kabelce ponechala, těžko by ji dávala do kabely s oblečením svého vnuka pro bruslení, které v té době měla umístěny v kufru svého automobilu. Že by si uvedenou bankovku předělávala na stadionu ze své kabelky zcela volně mezi oblečení, které měla obléci vnukovi, skutečně postrádá jakoukoliv logiku, soudu se jeví toto jako zcela nepravděpodobné.

Soud uvěřil tvrzení obviněné J., že na zimním stadionu byla „trochu“ zmatená, neboť tam na bruslení s vnukem byla poprvé, jednalo se o dítě ve věci tří let, oblečení pro něho měla spoustu, nemohla nalézt jednu rukavici a hledala a „hrabala“ v kabelách, což vyplynulo i z výpovědi svědkyně K. a G., které s ní v šatně na stadionu byly a navíc svědkyně K. jí pomáhala s bruslemi a helmou vnuka.

Pokud pak jde o výpověď svědkyně G., vyplynulo z ní, že obviněná z přestupku byla na bruslích s vnukem poprvé, byla z toho nervózní, nevěděla, co má dělat, proto jí s oblékáním pomáhala paní K. s tím, že svědkyně G. uvedla, že se do hovoru vůbec nevměšovala. Soud má tedy zato, že v tomto směru měla být přinejmenším svědkyně

vyslechnuta mnohem podrobněji, tedy co přesně viděla a slyšela, do jaké míry hovoru věnovala pozornost (sama uvádí, že nevěnovala), neboť z její výpovědi se nedá postavit, s ohledem na skutečnosti, které soud uváděl to, že obviněná J. měla u sebe bankovku v hodnotě 2.000 Kč, která nebyla její.

Soud tedy dospěl k závěru, že nebylo najisto postaveno správními orgány, že žalobkyně by se přestupkového jednání, které je jí kladeno za vinu, dopustila.

Soud pak tedy dospěl k závěru, že skutečně nebylo najisto postaveno ze strany správních orgánů, že obviněná z přestupku by převzala od svědkyně H. bankovku 2.000 Kč a tuto si ponechala, ač věděla, že jí nepatří, a že patří poškozené K., neboť výpověď svědkyně H. se nejvíce důvěryhodná a její jednání, jak je sama popisuje je nelogické.

Soud zde cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu 2As 46/2005:

- I. *„Správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že uvedeného jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo)“.*
- II. *„Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, stačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se jednání nedopustil“.*
- III. *„Pokud je jisté či vysoce pravděpodobné, že jedna z vícero konkrétních osob se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustila, avšak není najisto postaveno, která z nich to byla, nelze za přestupek postihnout nikoho, třebaže pachatel přestupku se mezi uvedenými osobami zjevně nachází. V reálném světě však k takovéto eventualitě nebude docházet, neboť většinou bude možno, třeba i na základě uceleného řetězce „nepřímých důkazů“, zjistit, kdo konkrétně se z okruhu osob, jež připadají v úvahu, deliktního jednání dopustil, a to i tehdy, přenáší-li jedna z nich odpovědnost ze spáchání přestupku na jinou“.*

Krajský soud v Brně tedy rozhodnutí žalovaného ze dne 4.10.2013 zrušil a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Soud zavazuje žalovaného názorem, že pokud neprovede ještě jiné, další důkazy, které by mohly snad situaci více ozřejmit, bude nutné řízení o přestupku vedené proti obviněné D. J. dle § 66 správního řádu zastavit.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měla úspěch žalobkyně, vznikly jí náklady zaplacením soudního poplatku 3.000 Kč a dále náklady právního zastoupení, a to za čtyři úkony právní pomoci po 3.100 Kč, celkem 12.400 Kč, 4x hotové výdaje po 300 Kč, tj. 1.200 Kč, náhrada za promeškaný čas čtyři půl hodiny, celkem 400 Kč a dále cestovné právního zástupce z Olomouce do Brna a zpět, celkem 160 km, výše cestovného činí dle platné vyhlášky 1.024 Kč. Jedná se celkem o částku 19.048 Kč, kterou má povinnost žalovaný žalobkyni zaplatit.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. září 2014

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně